

фей. — Вашите хора кога дойдат в нашите колиби, децата също така ги питат — защо носят такива дрехи. — Орфей замълча и додаде: — Дрехите са различни.

По едно време, когато нямаше вече какво да учи от хлапетата, той се приповдигна подобно възрастен мъж и като въздъхна дълбоко, рече:

— Да си вървя, то се видя че моят пръч вълците са го изяли. . . Само дето си загубих деня да го търся.

Той тръгна нагоре между орехите, лещака и дренака, които бяха се изпреплели с други дървета и тревуляци, и щом се скри, удари наляво за да може отдалече и изокolo да се качи на Орлов камък. Но сега Орфей подкрепи силите си с малко хляб и поради това ходът му беше по-спорен. . . Слънцето залязваше, когато той се качи на канарата, отдето вечер свиреше песни на Дика. Той посегна към пазвата си, дето бяха скрити и двете свирки, но се отдръпна като оживен. Само един звук да се чуе от свирката му, и всичко на длъж и на шир из планината ще научи че се е завърнал. Съгледвачите ще се спуснат да го търсят. . . Не, рано е още. Ще засвири той, ще излее и мъката, и любовта си, и надеждите, и омразите си, но когато се нареди, когато се организира, когато потъне в най-гъстите гори, дето и пиле да станеш, пак не би могъл да го намериш. . .

Ей я малката къщичка със сивия покрив! Ей го и дворчето зад къщичката! Но там никой не се мярка, като че ли обитателите са се изселили. Орфей мига, той не вярва на очите си. Не сънували? Наистина ли седи върху любимата канара на Орлов камък? Наистина ли гледа оная къщичка, която толкова време не излезе от ума и от сънищата му? . . .

Когато се смрачи леко, Орфей се спусна внимателно от канарата и тръгна надолу по познатата